

Etický kodex plavců Bohemians:

Jsem hrdý na svůj klub. Jsem součástí týmu klokanů – klubu, který vychovává mladé plavce již od roku 1946. Od mladých kroků (plaveckých temp) se snažíme o komplexní harmonický rozvoj plavce. Ne každý musí být vrcholovým plavcem, ale pokud se rozhodne tento milovaný sport dělat na určité úrovni, věnuje se mu co možná nejvíce naplno a důvěřuje trenérům, že mají stejný cíl. O plavání se ví, že je jedním z nejzdravějších sportů, ale zároveň jedním z nejnáročnějších, co se týká přípravy na svůj maximální výkon. Pamatujte si ale, že málokde a málokdy můžete při sportu ležet a zdánlivě tedy i odpočívat. :-)

Tento etický kodex je pro trenéry, plavce a pro jejich rodiče.

Slušné chování nám není cizí, a proto se vždy vzájemně hezky pozdravíme. Nejen své rodiče a trenéry, ostatní plavce, rodiče dalších plavců, ale i další dospělí na bazénu či jinde na společné akci.

Jsem plavcem klokanem, který náš milovaný sport dělá rád a s chutí a respektuje vždy nejen svého trenéra a svého kolegu plavce. Tvrdý trénink, bez kterého se plavání neobejde, dělám na 100 %. Vždy se snažím o fair-play.

Respektujeme rady trenéra, i když s nimi ne vždy musím souhlasit, protože nikdo nedělá nic, co by nás mělo poškodit. Trenér to s námi myslí dobře. Účastním se všech povinných závodů a o dalších se poradím s trenérem. Účastním se všech vypsaných tréninků, pokud mi v účasti nebrání závažné důvody (škola a nemoc). Pokud trenér uzná za vhodné uspořádat mimořádný trénink, má to nějaký důvod a ten se snažíme respektovat. O všem si vedu tréninkový deník, který se mi nejen v budoucnu může hodit. Eviduji všechny tréninky, kde jsem plaval a závody, kde jsem závodil. Sleduji všechny informace na webu a dalších informačních kanálech, které jsou určeny pro vzájemné informování.

V případě absence mě rodiče včas omluví a nedělají při tom z trenérů to, co by nechtěli, aby oni dělali z nich. Nepomlouváme trenéry za zády, před dětmi ani dalšími dospělými, ale v rozumných případech se pokoušíme vést dialog. Trenéři jsou vzdělaní pedagogové a nemyslí to s plavci špatně, ale naopak se plavcům věnují i o osobním volnu, někdy i na úkor svého pohodlí.

Snažíme se dodržovat životosprávu, dodržujeme antidopingová pravidla, plaveme podle pravidel. Šízení v tréninku nám ve výkonu nepomůže a nepustí nás ani dřív domů.

Na závodech respektujeme rozhodnutí rozhodčích a jen trenér s nimi může diskutovat.

Když se nám nedaří, nevzdáváme to. Slabšímu se nevysmíváme, ale pomáháme mu. Nevím, kdy se role mohou obrátit a budu z toho mít radost já.

Rodiče své děti podporují nejen v našem oblíbeném plavání, ale i ve všem dalším, o co se dítě snaží. Důvěřují trenérům a do jejich práce jim nemluví, protože nemají s tréninkem takovou zkušenost. Pomáhají klubu s akcemi, které pořádá. Svě dítě informují o čem s trenéry mluví a jaké informace od trenéra nebo klubu dostaly. Pokud se rozhodnou dělat plavání na určité úrovni (dle skupiny), vytváří podmínky pro své dítě a jsou mu oporou. Zbytečně ale neomlouvají, neshazují a při tréninkové či závodní únavě se poradí s trenéry, než mohou dojít k rozhodnutí, které není v souladu s představou a cíli trenérů a klubu.

Pokud skončíme s plaváním u nás v klubu, jsme rádi za čas spolu strávený. Trenéři se snaží vyjít se všemi, kteří o to stojí a dodržují naše pravidla a tento kodex. Ne každý vydrží, ale věříme, že sport - plavání nás obohatilo, naučilo překonávat překážky, komunikovat, vést k disciplíně, překonat i těžké chvíle a mít radost z úspěchu, o kterou se podělím s tréninkovými parťáky, trenéry, soupeři a v neposlední řadě s rodiči, protože právě ti nás nejvíc podporují.

Zelená-bílá, zelená-bílá, zelená-bílá, to je ta síla!